

ΞΕΝΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

Του HENRI DE RÉGNIER

ΕΚΕΙΝΟΣ ΠΟΥ ΕΙΞΕΡΕ Ν' ΑΓΑΠΑ

Είχα κλείσει τα είκοσι ένα μου χρόνια. Για πρώτη φορά απέλμβανα την έλευθερία της ζωής, χωρίς περιορισμούς. Ως τότε τον περισσότερο καιρό μου τόν ειχα άπερνώσει οσνή έγγρασία περισσότερο παρό οσνή διασκόδεση. Τώρα ενήλικος πια με την κληρονομία που μου ειχε άφήσει ή μητέρα μου, θά έκαμνα ό,τι ήθελα. Απεφάσισα να ταξιδεύσω. Αγαπούνα τις τέχνες και γι' αυτό προτίμησα να πάω οσνή Ιταλία. Έμεινα οσνή Φλωρεντία λίγο καιρό, οσνή Ρώμη, και κατόπιν, κατά σύστασιν ενός φίλου μου ζωγράφου, επήγα οσδή Σορρέντο. Από την νέα μου διαμονή δέν έμεινα καθόλου δυσαρεστημένος. Τό Σορρέντο έχει κλίμα θαυμάσιο, και τό ξενοδοχείο ή «Μπιαβίσια» όπου έμεινα ήσαν τό ιγυρισμένο από λεμονιές και πορτοκαλιές που έγέμιζαν με τό άρωμά των την θαλασσινή αύρα.

Ός τόσο άπ' την εύτυχία μου κάτι έλειπε. Βρισκόμουν οσνή ηλικία όπου δέν μπορεί να φαντασθή κανείς εύτυχία χωρίς άγάπη, και τό κενόν αυτό της ζωής μου τό αισθανόμουν τόσο περισσότερο όσο τό ξενοδοχείο ήταν γεμάτο από ζευγάρια έρωτευμένων. Εινε άλλθεια δει την έρωτική απόλαυση, την εύκολη, την κοινή, μπορούσθια να την βρω παντού. Αλλά' αυτό δέν μω έθανε. Ό,τι ή ψυχή μου ζητούσε ήταν ό έρως. Από τις πρώτες μέρες της έγκαταστάσεός μου οσδή Σορρέντο την προσοχή μου ειχε κινήσει μια νεαρή γυναίκα την όποιαν συναντούσα εύχά οσδός περιπάτους μου.

Από την πρώτη φορά που την ειδα μου έκανε μεγάλη εντύπωσιν. Και κάθε φορά που την ζανάβλεπα κανείς εύκολόμουν πόσο εύτυχής δά ήταν ό άνδρας που θά ειχε την τύχη ν' αγαπήθ ή από μια τέτοια γυναίκα. Ηταν χαριτωμένη και ντελικάτη και τό πρόσωπό της ειχε κάτι τό άριστοκρατικό που έγροπτε. Η ώραία άγνωστική περπατούσε πάντα μόνη και θαρρείς ότι άποζητούσε την μοναξιά. Κατοικούσε οσ μια βίλλα του Σορρέντου, ήταν Γαλλίδα και λεγότανε κυρία Σ.... Περιστόν δα προσθέω δει την άρωαία αυτή γυναίκα την ειχα ήδη έρωτευθεί ώταν μια μέρα την ειδα να την συνοδεύει ένας κομψός και συμπαθητικός άνδρας με τόν όποϊόν ειχε ζωπή ονομιλία. Έσκέπθηκα δει θά ήταν ό σύζυγος της κ. Σ.... ή κανένας συγγενής της, τό βράδυ όμως έπληροφορήθηκα ότι ό νεοφερμένος δέν ήταν ούτε σύζυγος, ούτε συγγενής της κ. Σ.... και δει ειχε πιάσει τό δωμάτιο τό πλαινό οσδή δικό μου. Ήταν λοιπόν φίλος της; Η ιδέα αυτή ή όποια επέρασε χωρίς λόγο από τό μυαλό μου, δέν άρρησε να μεταβληθ ή οσ πεποίθησι. Τις ακόλουθες μέρες ειδα δει ό κ. Κάρολος Β... επήγαινε τακτικά οσδή βίλλα όπου έμεινε ή κ. Σ.... ό,τι έγνεμάτιζε εκεί και έμεινε μαζί της ως άργά γιατί τόν άκουσα να επιστρέφει οσδή ξενοδοχείο οσ πολύ προχωρημένες ώρες της νύκτας. Όμοι γω ότι άρχιζα να ζιλεύω τόν κύριο αυτό. Τόν έζηλευα γιατί ειχε μια τόσο όμορφη φίλη συγχρόνως όμως μου έκανε την εντύπωσιν δει δέν την αγαπούσε όσο επρεπε να την αγαπά. Αλλά' τέτοιο εινε, έσκεπτόμουν, οι εύτυχείς έρασταί: έγώισται και άδιάφοροι. Ω άν μ' αγαπούσε έμένα μια τέτοια γυναίκα, πώς θά την έλάτρευα! Και τό ειχα με τόν κ. Κάρολο Β... διστί δέν φανέρωνε με την έκφραση του προσώπου του, με τις κινήσεις του, με δλόκληρο τέλος τόν έαυτό του, την εύτυχία του.

Συχνά επήγαινα ο' ένα πορτοκαλόδοσο τό όποϊόν έχώριζε ένας τοίχος μόνον από τόν κήπο της κ. Σ.... Μου άρεσε ή μοναξιά που έβρασίλευσε εκεί μέσα, ή κατάλληλη για τόσους έρωτικούς ρεμβασμούς. Μια μέρα που περιπλανόμουν οσδή όσοος ρεμβάζοντας, άκουσα άπ' τ' άλλο μέρος του τοίχου βήματα και ονομιλίες. Με μιάς άναγνώρισα τη φωνή της κ. Σ.... και του φίλου της.

— Ξέρεις καλά, Κάρολε, έλεγε εκείνη, δει εινε περιτόν. Έσο λογικός, αγαπάτέ μου, και μη με άναγκάζεις να οσδή επαναλάβω ό,τι οσδή ειπα χθές βράδυ. Δέν έχω τίποτε να προσθέσω. Η άπόφασίς μου εινε άμετάκλητη.

Ό τόνος της φωνής της ήταν οκνηρός. Έξακολούθησε: — Ας χωριστούμε τίμια. Ίσως μια μέρα μπορούσθι να γίνουμε φίλοι, αλλά' ως τότε πρέπει να περάσω καιρός... Όσοος χρειάζεται για να λησμονήσω τόν έρωτά σου ή αυτό τοδλάχιστον που έλεγεσ έρωτά σου.

Έσπυκόλυθη οσνή οισκή. Περιμένα κάποια διαμαρτυρία. Αλλά' οσδή λίγο ή ίδια φωνή έξηκολούθησε, τραχύνον, οκληρότερη:

— Γιατί διατείνεσαι δει μ' αγαπάς; Καθόλου άπίθανον, αλλά

εγώ δέν θέλω να μ' αγαπούν έτσι. Ναι, ήλθεσ να με συναντήσθις εδώ. Σ' εύχαριστώ, αγαπάτέ μου γι' αυτή την άπόπειρα, εινε πολύ εύγενική. Αλλά' εγώ οσδή ειχα ήδη άπανάθει. Μεταξύ μας όλα τελείωσαν, τό ξέρεις. Ας τραβήξη ό καθείς τόν δρόμο του. Έσύ από δώ, εγώ από κει...

Η καρδιά μου χτυπούσε. Δίχως άλλο, άπ' τό πέρα μέρος του τοίχου, θά ήσαν όρθοι ό ένας άντίκρυ οσδή άλλο, εκείνη με ύφος άνθρώπου που έχει πάρει μίαν άπόφασιν, εκείνος με ύφος άνθρώπου που έκκλιπαρεί. Θά της ζητούσε να τόν συγχωρήσθι. Ό' άκουσε τας παρακλήσεις του, λόγια θερμά άγάπης και ίκεσίας, γιατί δέν ήσαν δυνατόν να δεχθ ή έτσι οισωπλά την κασαδική του. Θά την έπιανε άπ' την άκρη της φούστας της, θά σερνόταν οσδή πόδια της. Και ποιος ζεύγει άν τόν τέλεισ δέν έκάμπετο εκείνη!

Τη σκέψη αυτή μου έοτάθη άδύνατον να την όπομείνω. Χωρίς να νοιώθω και γω πώς, πετάχτηκα άπ' τη θέση μου και έφυγα. Για τό πάω άπ' τό πορτοκαλόδοσο οσδή ξενοδοχείο, επρεπε άναγκαστικά να περάσω άπ' τη βίλλα της κ. Σ.... Την ώρα άκριβώς που περνούσα έβγαине άπ' την πόρτα της βίλλας ό κ. Κάρολος Β... Τού έρριξε μια ματιά. Τό πρόσωπό του δέν εξέφραζε καμμιά άπολύτως ταραχή. Μόλις έκλεισε την πόρτα, έβγαλε με τη μεγαλειτέρω ψυχραιμία μια οισαροθήκη από την τσέπη του, επήρε ένα οισαρέτιο, τό άναψε, ύστερα έόβησε τό οισγίο και τό πέταξε. Η ψυχραιμία του μου έκανε καταπλήξη. Μήπως τό ειχε ζαναφασίσει με την κ. Σ....; Έντελώς άπίθανο. Ήταν οσνήθειομένος οσ τις διακοπές αυτές των σχέσεων και γι' αυτό τό λόγια της φίλης του δέν του ειχαν κάνει εντύπωσιν; Και όμως τό λόγια της ήσαν καθαρά, κατηγορηματικά. Διάκοπτε όριστικώς τας σχέσεις μαζί του. Τότε λοιπόν τό έπείναν οσ τέτοιο βαθμό άδιάφορη, ώστε δέν του προξενοούσε καμμιά λύπη; Την ιδέα αυτή μου την ένισχυσε ή περαιτέρω διαγωγή του Κάρολου Β... Ύστερα από λίγες ώρες τόν ειδα οσδή τραπέζι του ξενοδοχείου. Έτρωγε με όρεξη, κόρηστας την κοτολέτα του οισά και κανονικά, ωσάν τίποτα να μην ειχε μεταβληθ ή οσ τη ζωή του. Και όμως ειχε χάσει μίαν έξαίση γυναίκα, και όμως δέν θά φιλούσε πια τό τόσο ήδονικά χείλη της φίλης του για ένα φιλή των όποϊων και γω δέν ξέρω τί θάεινε! Α τόχη οισαρή! Διενε τούς μεγαλιέτερους όποασρούς ο' εκείνους που δέν εινε τίς θεϊν να έκτιμήσουν την άξία των!

Όλη εκείνη την ήμέρα οσνάντησα άρκετές φορές τόν κ. Κάρολο Β... Τόν ειδα να ρίχνη ένα γράμμα οσδή γραμματοκιβώτιο. Τόν ειδα οσδή κήπο του ξενοδοχείου να οσμφά με ήδονή μια γρανίτα. Τόν ειδα τέλος οσδή βραδυόν γεύμα να τρώγη με τό ίδιο πάντα ήρεμο πρόσωπο, που δέν εξέφραζε ούτε ταραχή, ούτε έννοινα, τό πρόσωπό του τό μίτε ώραίο, μίτε άσχημο, ή θέα του όποϊου μου έδινε οσδή νεύρα.

Έξακολουθούσα να τόν συλλογίζομαι, όταν μετά τό φαγητό επήγα οσδή δωμάτιο και τόν άκουσα να μπειν ή απός οσδή δικό του. Τό να τόν αισθάνωμαι πλάι μου μ' ένέυρωνε τόσο, ώστε ζανάβαλα τό καπέλλο μου και ήμουν έτοιμος να ζανακατέβω. Την οισγιμή όμως εκείνη άντήχησε ένας πυροβολισμός τόν όποϊόν ήκολούθησαν δύο άλλοι. Στό άκουσμά των έτρεξα να ιδώ τί συμβαίνει. Ό κ. Κάρολος Β... ειχε σκοτωθεί. Τό πονκήμεό του ειχε μια πλατεία κόκκινη κηλίδα. Ήταν καθισμένος οσνή πολυθρόνα του. Τό κεφάλι του ειχε γύρει οσδή ράχη του καθισμένος και τό πρόσωπό του ειχε πάρει νεκρό μια τέτοια έκφραση άπελπίσας, ώστε δίχως να θέλω, ωσάν για να εξιλεωθώ που ειχα τόσο άσχημα κρινει τόν άνθρωπο αυτόν, έβγαλα με οεβασμό τό καπέλλο μου...

Henri de Regnier

Ένας κομψός νέος ή συνώδευς.

ΓΝΩΜΙΚΑ

ΤΟΥ ΑΛΦΟΝΣΟΥ ΔΩΔΕ

— Οι άνθρωποι γερνούν αλλά δέν ώριμάζουν.

— Δράσις, δράσις! Άντι να όνειροπολή κανείς καλλύτερα να κλανίξη ξύλα για να κυκλοφορή τό αίμα!

— Αδιάφοποι δέν ύπάρχουν. Ή άγαπάς ή μισίς!

— Ίστορία: Η ζωή των λαών. Μυθιστορία: Η ζωή των άνθρώπων.